

...EN HIER IS DE TWEEDE AFLEVERING IN DE DERDE JAARGANG
VAN

het Schoolblad van het St. Werenfridus-
lyceum te Hoorn, onder redactie van
Corrie van Kleef, Piet Zwartkruis, Wim
Lippits, Mieke Rive, Herman Welkers en
Drs Evert Jan Koning, lersar-adviseur.

5 December 1950

EEN.....BLOEDRAAD !!!

Onlangs "smaakte" ik 't genoeg
een bloedraad te mogen meemaken. Voor degenen, die niet
mochten weten wat een bloedraad is, even een korte defi-
nitie: een bloedraad is een vergadering van een bepaald
soort mensen. Hier roeren zich boze tongen die onrecht-
vaardige uitspraken doen. Ik zat goed verscholen onder
de oplettende lezer zal zijn oren al gespitst hebben
en een hoge verwachting koesteren aangaande mijn schuil-
plaats. Maar neen, dan moet ik U teleurstellen. Ik zat
niet onder tafel. En nog bemerkte men niets (trek zelf Uw
conclusies!) Tegen achten liep het "hol" vol. Onder afschu-
welijke kreten en vuurspuwend kwam men binnen. Tegen dit
afgrijselijk toneel was mijn hart niet bestand. Het klop-
te, ja beukte zó hevig, dat ik mij genoodzaakt zag het voor
een ogenblik stil te zetten. Het laatst van allen kwam de
hoofdman binnen. Een beschrijving van zijn uiterlijk zal ik
U besparen. Hij was gewapend met een map en een grote moker.
Allen zetten zich nu neder en de vergadering kon beginnen.
Dan... een felle slag met de moker, het hol verstomde. Nu
stond de hoofdman op. Met daverende stem begon hij: "Mannen
deze nacht zijn wij dus weer allen bij elkaar gekomen om ons
oordeel te vellen over alles wat ik U heb te vertellen".
Na deze indrukwekkende inleiding volgde weer een moker-
slag en nu begon 't pas goed. "Mannen, luistert! Op deze
papieren staat geschreven al wat men dit jaar heeft mis-
daan. Mij is ter ore gekomen dat..." en nu volgde een
sissend fluistergesprek, dat ik niet verstaan kon. Mijn
hart begon ineens hard te lopen. Af en toe ving ik een
paar woorden op die... maar nee, dit is een fatsoenlijk
schoolblad. Soms hoorde ik echter een instemmend gesis

en dat zegt genoeg: Zo ging men door tot 't middernachtelijk uur. Tenslotte waren de zaligen en verdoemden van elkaar gescheiden. Na afloop volgde nog een "gezellig samenzijn". Toen ben ik maar weg gegaan met een hoofd vol ervaringen. En voor degenen die de prestatie geleverd hebben dit stuk tot hiertoe gelezen te hebben, hoop ik dat 't woord "bloedraad" nu voldoende bekend zal zijn.

WIM LIPPITS.

EEN KONINKLIJK KLAVERBLAD

Bij ons allen komt wel eens 't verlangen op een kijkje te nemen in de rechtervleugel van het paleis "Soestdijk", waar de prinsesjes thuis zijn. Wanneer we soms denken dat daar alles van een leien dakje gaat, hebben we het mis. Om een voorbeeld te geven: vrij over straat lopen kunnen de prinsesjes natuurlijk niet en wanneer ze in Den Haag met moeder of met Mevr. Pennink winkelen gaan, moeten ze vaak gebruik maken van een schuilnaam. Als een voorbijganger een opmerking maakt, wordt wat harder Assy of Mina geroepen. De prinsesjes hebben dan reuze schik wanneer de mensen denken dat ze zich vergist hebben. Natuurlijk hebben de prinsesjes een heleboel dingen op ons voor. Denk alleen maar eens aan dat leuke huisje in de tuin van het paleis met een prachtig uitzicht op de bossen. De paarden Peggi en Polli, die het eigendom zijn van de oudste prinsesjes en waarmee ze dikwijls door de kroondomeinen galopperen. Na de terugkeer uit Canada werden Trix en Irene leerlingen van de school van Kees Boeke. Beatrix is intussen al naar de middelbare school gegaan. De grootste hobby der prinsesjes is toneelspelen. Vooral Margriet kan zich helemaal in haar rol inleven. Er is nog heel veel meer van het leven der prinsesjes te vertellen, maar dat een volgende keer. MIEKE RIVE

WIJ, WESTFRIEZEN, TROTS EN FIER
bouwen aan een school alhier
waar tot ieders grote vreugd
studeren kan WestFriesland's jeugd.

Maak die school gezond en sterk.
Dus, Westfriezen, aan het werk.
Doe wat je kunt en kun je iets niet,
wel, dan helpt Sint Werenfried.

WIM LIPPITS

SINTERKLAAS OP BEZOEK BIJ DE FAMILIE JANSEN.

Statig en met een wijds gebaar
- O wat is die mijter zwaar!-
treedt de Sint de kamer binnen.
Ja nu gaat het spel beginnen.
Pieterman, zo zwart als roet,
op zijn bol een bruiloftshoed,
zwaait hevig met een grote roe.
"Denk om de lamp", roept angstig Moe.
Pa kucht en begint zijn welkomstwoord.
"Ja Sint, we hebben het gehoord,
dat uwes van Spanje zijt gekomen
en zakkenvol lekkers hebt meegenomen".
"Ja, mijnheer Jansen, dat is waar",
zegt Sint en strijkt eens door zijn haar.
De mijter wankelt wat in 't rond
en pats, daar ligt hij op de grond.
De familie Jansen en de nikker
staren naar de kale knikker
van de goede heilige man.
"Net ome Gerrit", schreeuwt kleine Jan.
Dan gooit Piet met pepermoppen
om er de monden mee te stoppen.
De mijter wordt weer opgezet
en dan gaat Sint keurig en net
de kinderen onder handen nemen.
- Hij trapt eens stiekum op Pa z'n tenen:
Het lijstje wordt vlug afgewerkt.
Tenslotte is ieder - met tranen gemerkt -
over zijn heerlijkheden dubbeldik tevreden.
Er worden wat sinterklaasliedjes gezongen
en Sint's baardje daalt met grote sprongen
naar lagere sferen. 't Gevaar is niet te keren.
Sint duikt naar beneden en zit wat te kneden
en als hij eindelijk weer omhoog komt,
is het geluid verstomd.
"Wat "heb" hij een scheve baard", zegt Jantje doodbedaard
"Piet heeft drie gaatjes in zijn sokken",
fluistert Miesje zeer geschrokken.
"En hij heeft helemaal witte benen.....!"

"Kom wij gaan henen",
zegt angstig nu de Sint,
die het nu mooi genoeg vindt,
"Vaarwel kinderen", zegt hij met een plechtig gebaar,
"Weest altijd braaf en tot het volgend jaar".
"Denk om de drempel", zegt Pa nog bang,
maar Sint ligt al languit in de gang.
Piet gooit met een smak de deur dicht
en kijkt dan met een grinnikend gezicht
naar de stukjes sinterklaas daar op de grond:
baard, mijter, staf liggen verspreid in 't rond.
Oom Gerrit in een rokkenwirwar roept: "'t Is bar!"
Dan hijst Piet hem op zijn benenwagen.
Oom Gerrit tiert! Ze kunnen me nog eens vragen!
"Ik doe-n-'t niet meer!" "Behalve de volgende keer",
sust Piet met zijn zwarte snuit.
Dan stappen ze beiden de buitendeur uit.

CORRIE VAN KLEEF

ANNO SANCTO 1950

't Loopt nu alweer tegen 't einde van 't Heilig jaar.
Iedere vijf en twintig jaar viert men dit weer, steeds
mooier, steeds grootser. Het moet ook! Nu 't kwaad en
't goed als twee grote machten tegenover elkaar staan,
moet het goede zegevieren. Duizenden gingen naar Rome
en nog trekken er duizenden, te voet, met de fiets, per
auto. En ze komen er, allen om samen het heilig jaar te
vieren. Maar wij, wij kunnen niet naar Rome. Hoe moeten
wij dan 't Heilig Jaar vieren? Vraag aan de mensen die
in Rome geweest zijn. Zij hebben de Paus gezien. "Neen",
zeggen ze, "we hebben een heilige gezien". Ja, hij is
een waardig plaatsbekleder van Christus op aarde. Een
groot man. Nog vragen we: "Hoe moeten we 't heilig jaar
vieren?" Kijk naar de paus en je weet wat het antwoord is.
't Is zijn plicht die hij doet, eenvoudig z'n plicht. Hij
heeft een moeilijke taak en de onze lijkt makkelijk, maar
dat is niet zo, want o, hij kan zo moeilijk zijn. Dat saai,
iedere dag hetzelfde! Wij zouden beter een week op droog
brood en water kunnen zitten (dan voel je tenminste dat
je iets gedaan hebt) dan een dag alleen maar te doen, wat
je moet doen.

Maar 'k geloof, als we ons daar op toelegden, dat we ons Heilig Jaar goed gevierd hebben.

TRUUS VAN DE VLUGT

SINTERKLAASRIJM

Nee heus, geloof me, heil'ge Sint,
kom j'aan m'n deurtje kloppen,
dan ben j' 'n graag geziene vrind,
maar 'k mot géén pepermoppen !

Ik mop-per, slik en stik voor tien
in 't peper-dure leven;
ik kan geen pepermop meer zien ...
bah! -'k stop (-'k Moet óvergéven!)

EJK

EN HIER KOMT DAN WEER CLEMENS VERBEEK MET ZIJN
BOEIEND VERVOLGVERHAAL: LING-PO DE KAPER.....

Op het woord "binnen" doet hij de deur open en meldt dat de neuskijker (dat is iemand, die op het voordek staat en het eerst op het vijandelijk schip springt) een schip gezien heeft. Ling springt op en komt z'n kajuit uitgerend. Hij tuurt naar de horizon, waar het zeil van een schip te zien is. Hij brult: "Laat de bloedvlag hijsen, achter elk stuk geschut twee man en de rest in de masten om alle zeilen bij te zetten." Dan snelt de man van de uitkijk naar beneden en zegt dat er twee schepen aankomen. Ling's bevelen worden stipt uitgevoerd. De vijand nadert meer en meer... Op het schip, dat zo even uitgestorven leek, is het nu plotseling een gedraaf en geschreeuw. De bootzman schreeuwt zijn bevelen en de matrozen klimmen als katten in het want. Zo gauw de vijand in de gaten krijgt, wat daar komt aan zeilen, wendt hij het roer en slaat op de vlucht. "De lafbekken, maar ik zal ze krijgen!", broemt Ling, hij heeft er op gerekend en nog meer zeilen worden bijgezet. Als de vijand ziet dat vluchten niet helpt, draait hij bij en maakt ook zijn stukken in orde. De manschappen van beide schepen stellen zich op en wachten totdat de schepen op elkaar stoten. Op de vijandelijke schepen waait de Engelse vlag. Ze

zijn geladen met kostbare specerijen en stoffen. Oor!
daar klinkt het eerste schot, mis, maar de strijd is ge-
opend. De schepen zijn nu nog maar 100 m. van elkaar
verwijderd, zij naderen elkaar al meer en meer. De scho-
ten knallen over de eens zo rustige zee en de schepen
deinen zwaar op de golven. Doch tegen de overmacht zijn
de Engelsen niet opgewassen. Telkens opnieuw geeft de
piratenvloot de volle laag en golft er een nieuwe troep
piraten op de schepen. Eén bevindt zich reeds in zinken-
de toestand. De matrozen klimmen op het andere schip,
het vijandelijk! Ergens in het heetst van de strijd fluis-
tert de Engelse kapitein een matroos iets in het oor.
Deze grijnst en verdwijnt.

II. Wat doet Mac?

De strijd golft op en neer en de ma-
trozen vechten als leeuwen. De matroos over wie wij zo
juist schreven - Mac is zijn naam - weet echter onopge-
merkt te verdwijnen en voert zijn opdracht uit. Hij ont-
kleedt zich gedeeltelijk en duikt in het water. Niemand
merkt dat op, er vallen zoveel mensen in het water ...
Hij zwemt naar het schip van Ling-Po, klimt langs Jen
loshangend touw omhoog en draait het roer om. Dan laat
hij zachtjes het anker zakken en als dit de bodem heeft
bereikt, duikt hij weer in het water en keert ongezien
terug. Als de kapitein verneemt, dat Mac zijn opdracht tot
een goed einde heeft gebracht, blaast hij op de hoorn
en plotseling gaan alle Engelse matrozen weer naar hun
schip terug en duwen het van Ling's schip af. Eerst
nu bemerken de piraten - en zeer tot hun schrik - wat
er gebeurd is. Haastig springen zij over. Ling vloekt
en krijgt maar heeft het nakijken! Eer het anker weer is
opgehaald, is de vijand al ver weg. Ling barst bijna van
woede maar moet toch bekennen, dat het een listige
streek was. Het is de eerste, dat hij, Ling, zo'n smade-
lijke nederlaag lijdt! Ling laat alle mannen aantreden
en zweert de Engelsman te krijgen, dood of levend.....!